

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 39.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790350480/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

mine Tilhørere loe ofte, saa Taarerne kom dem i Øinene, og raabte: Hør, Bravo og andet Saadant, hvorved man giver sit Bifald tilkjende. Jeg glædede mig ved det Indtryk, mine Ord gjorde, og vedblev med større Ivrigheid; men med eet blev jeg afbrudt af Flint, der reiste sig og sagde:

Mon vi saa ikke havde godt af at komme ud paa Gaden?

Felix sprang op med en Hurtighed, der lod befrygte at det vilde gaae ud over vore Glas. Jeg søgte at komme dem tilhjælp; men i min Iver kom jeg netop til at støde imod Bordet, saa det væltede, og Glasene faldt klirrende imod Gulvet. Jeg blev heed om Øterne, men Flint beroligede mig.

Det gjør Ingenting, sagde han, jeg er kjendt paa Stedet.

Felix lo som om han skulde revne. Jeg nærede en alvorlig Frygt for at han var beruset, og meddelte denne til Flint, men han sagde:

O Intet, han er blot lystig; han kan taale en Deel.

Jeg tog imidlertid Flint under Armen, for dog, hvis min Gisning var rigtig, ikke at compromettere mig, ved at spadserere med en drukken Mand paa Østergade. Jeg opdagede imidlertid snart, at han, som Flint sagde, blot var lystig. Det var ret heldigt; thi min Forsigtighed vilde ellers kun lidet have hjulpet mig, idet han snart var ved Flints og snart ved min Side, saa forude, for at sondere om Vægteren sov i Kjelderhalsene, og saa bagefter, opholdt af Nogen, han mødte, og hos hvem han maatte tænde sin Cigar. Han satte Hatten paa tvers og gav sig til at synge en bekjendt Gadevise. Det er nu en afgjort Sag, at man gaaer langt bedre efter Musik end uden saadan, og da jeg flere Gange havde været nærved at snuble, formodentlig fordi mine Galoscher ikke sad fast, passede jeg at marschere efter Takten af hans Vise, og stemmede snart i med Flint med, og nu gik det behageligt; men dog meget anstændigt. Engang overdrev Felix maaskee Lystigheden, og fik os andre med, idet han spærrede Veien for to Fruentimmer, der kom os imøde, og holdt en kort Tale til dem. De vilde undgaae ham, og kom over til min Side, for der at komme os forbi; men jeg syntes, at det var saa morsomt, at lade dem gaae en endnu længere Omvei, og udstrakte derfor min Arm, idet jeg avancerede ud paa Gaden, og mødte saaledes Fruentimmerne til at gaae over paa det andet Fortoug. Vi bleve nu gaende midt paa Gaden; jeg gik imellem, og med en af mine Venner under hver Arm. Vi begyndte paa en ny Vise, som imidlertid ikke gik saa godt som den forrige; jeg snublede oftere, og